

Jimmy van den Nieuwenhuizen

De enige échte wereldtaal

Het is 27 juni 2018, ik bevind me in een studio in Nashville, U.S.A. Er is me gevraagd om een aantal tracks in te spelen vanuit Amerika, dus ik heb de studio van collega Wes Little afgehuurd en ben me aan het uitleven op zijn vintage Radio King. Bizar eigenlijk, hoe makkelijk dat gaat... Producers uit Nederland sturen een track op, ik speel de drums aan de andere kant van de oceaan in en stuur het terug. Mijn engineer is niet bekend met deze muziek, maar tovert in een mum van tijd een fantastisch passende drumsound tevoorschijn, we voelen beiden waar de liedjes heen moeten.

In de avond bouwen we een kampvuur, de gitaren komen erbij en ik eindig op een cajón jammend met mensen die ik nooit eerder heb ontmoet. Doet me denken aan een nacht in de Marokkaanse Sahara. Pikkedonker en vreselijk koud, maar het spelen op de aanwezige percussie bracht warmte en vooral connectie met de lokale bevolking. Muziek verbindt en verbreedert.

Met stichting Hopebox ging ik ooit naar oorlogsgebied Kosovo om een tour te doen met lokale rappers van zowel Servische, als Albanese afkomst. Waar zij eigenlijk vijanden van elkaar waren, zochten ze samen op één podium al rappend naar een oplossing voor hun conflict. Van de woorden heb ik niets begrepen, maar de urgentie was duidelijk voelbaar in het spel. Na afloop werden keer op keer handen geschud.

Diep in Congo – waar de bevolking The Beatles nog moet ontdekken en men nog nooit zo'n grote groep blanken met camera's had gezien, laat

staan zien optreden – kregen we misschien het grootste applaus voor onze show ooit. Hier kenden zij op hun beurt de Engelse woorden niet en waren onze lyrics überhaupt ook niet bepaald relevant, maar men sprong in het rond en was van het begin tot het einde geboeid.

Of die keer in Japan, waar ik werd uitgenodigd om een authentieke taiko-school te bezoeken. Een Japanse leraar van 70 jaar oud leerde mij in een snelcursus de basis van het spel, en samen met vijf anderen hebben we aan de grond gestaan van een kleine aardbeving in Tokyo. Die kracht van de vechtsport in combinatie met de gigantische trommels is ongelooflijk. Nooit eerder gedaan, toch samen gespeeld.

Het is bizar wat muziek en ritme met mensen kunnen doen; het is de grote verbindende factor in onze samenleving. Muziek kan bevrijden, ontroeren, opwinden. Muziek kan je terugbrengen naar een herinnering of een emotie. Muziek is een uitlaatklep voor alle creativiteit die je in je hebt. Het laat vreemden of vijanden vrienden worden. Het laat je de tijd vergeten en belangrijker nog; Het is overal en altijd. Muziek is de enige échte wereldtaal die iedereen spreekt, en ritme staat aan de basis van dat alfabet.

Het is 28 juni 2018. Ik bevind me in een rokerig café in Nashville, U.S.A. De zangeres zet een intieme song in over vreemdgaan. Een van de aanwezige dames in het publiek is zichtbaar gepikeerd, staat op en smijt de deur van de kroeg met een noodgang dicht. Die was ik nog even vergeten. Muziek kan iemand ook héél boos maken... (JvdN)